

Punjabi Poetry : Sandeep Aulakh

ਪੰਜਾਬੀ ਗ਼ਜ਼ਲਾਂ/ਕਵਿਤਾਵਾਂ : ਸੰਦੀਪ ਔਲਖ

ਐਵੇਂ ਆਪਣੇ ਲੇਖ ਫਰੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਐਵੇਂ ਆਪਣੇ ਲੇਖ ਫਰੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ
ਦੁੱਖ ਸੁੱਖ ਪਾਕੇ ਤੱਕੜੀ ਤੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਗਲ ਵਿੱਚ ਲਾਕੇ ਟਾਈ ਖੁਦ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝੇ
ਕਿਹੜਾ ਏ ਤੂੰ ਪੱਗ ਨੂੰ ਰੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਮੈਂ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸਦੀਆਂ ਦੀ ਚੁੱਪ ਤੋੜਨ ਲਈ
ਝੱਲਾ ਅੱਲ੍ਹਾ ਅੱਲ੍ਹਾ ਬੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਜਿਹੜਾ ਤਖ਼ਤ ਬਿਠਾਇਆ ਆਲੀਜ਼ਾਹ ਆਖ਼ਿਰ
ਪਾਣੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਹਿਰਾਂ ਘੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਸੁੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਖਿੱਲਰੀ ਗੁੱਤ ਨੂੰ ਗੁੰਦਣ ਲਈ
ਮੈਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁੰਝਲਾਂ ਖੋਲਣ ਬੈਠ ਗਿਆ

ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਏ ਵਜ੍ਹਾ ਉਹੋ ਤਕਰਾਰਾਂ ਦੀ

ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਏ ਵਜ੍ਹਾ ਉਹੋ ਤਕਰਾਰਾਂ ਦੀ
ਜਦ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਕਰਦਾਂ ਗੱਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ

ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕਰੀ ਗੁਲਾਮੀ ਔਰਤ ਨੇ
ਪਿਤਾ, ਪਤੀ, ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਪੋਤਾ ਚਾਰਾਂ ਦੀ

ਏਸੇ ਲਈ ਅੱਜ ਮਾਂ ਨੇ ਰੋਟੀ ਲਾਹੀ ਨਈ
ਪਿਓ ਦੀ ਲਾਡੇ ਹੋ ਗਈ ਅੱਜ ਅਠਾਰਾਂ ਦੀ

ਬਣ ਗਈ ਫਾਹਾ ਅੱਜ ਨਿੱਕੀ ਦੇ ਬਾਪੂ ਦਾ
ਸ਼ਮਲੇ ਵਾਲੀ ਪੱਗ ਵੱਡੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਦੀ

ਮੈਂ ਧੜ ਤੇ ਸੱਪ ਦਾ ਫਨ ਲੱਗਿਆ ਤੱਕਿਆ ਏ
ਮੇਰੇ ਕੋਲੇ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਦੀ

ਦੇਵੇ ਜ਼ਰਾ ਧਿਆਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਦੇਵੇ ਜ਼ਰਾ ਧਿਆਨ ਤੇ ਵੇਖੋ
ਹੋਇਆ ਕੀ ਨੁਕਸਾਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਤੌਬਾ ਤੌਬਾ ਐਨੇ ਦੁੱਖੜੇ
ਚੇਹਰੇ ਤੇ ਮੁਸਕਾਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਖਿੜੀਆਂ ਦੇਹਾਂ ਤੱਕਦੇ ਪਏ ਓ
ਰੂਹ ਹੋਈ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਨਫਰਤ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਆਕੜ
ਉੱਪਰੋਂ ਅਜੇ ਜ਼ੁਬਾਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਮੈਂ ਨਈ ਕਹਿੰਦਾ ਤਰਸ ਕਰੋ ਪਰ
ਜ਼ੁਲਮ ਤੇ ਵੇਖੋ ਜਾਨ ਤੇ ਵੇਖੋ

ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਰਦੀ ਚੋਟ ਇਮਾਨਾਂ ਤੇ

ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸੀ ਕਰਦੀ ਚੋਟ ਇਮਾਨਾਂ ਤੇ
ਉਹ ਗੱਲ ਅਟਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਫੇਰ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ ਤੇ

ਓਹਲੇ ਖੜੀਆਂ ਝੁੱਗੀਆਂ ਦੀ ਛੱਤ ਚੌਂਦੀ ਰਈ
ਸੂਰਜ ਬਸ ਧੁੱਪ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਮਕਾਨਾਂ ਤੇ

ਫਿਰ ਉਸ ਨਜ਼ਰ ਮਿਲਾਕੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ
ਤੀਰ ਚੜ੍ਹਾਏ ਰਹਿ ਗਏ ਫੇਰ ਕਮਾਨਾਂ ਤੇ

ਕਾਫ਼ਿਰ ਬੈਠੇ ਰਾਤੀਂ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਰਏ
ਬਾਈਬਲ ਗੀਤਾ ਕੁਰਾਨ ਗਰੰਥ ਪੁਰਾਨਾਂ ਤੇ

ਔਲਖ ਜੀ ਅਨਮੋਲ ਖਜ਼ਾਨੇ ਸ਼ਾਇਰਾਂ ਦੇ
ਕੌਡੀ ਭਾਅ ਅੱਜ ਵਿਕਦੇ ਪਏ ਦੁਕਾਨਾਂ ਤੇ

ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਕਿੱਦਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ
ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਬਰਸਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੇ ਐਨਾ ਕਾਫ਼ੀ
ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗੱਲਬਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਵੇਲਿਓਂ ਅੱਗੇ ਟੁਰਕੇ ਵੀ ਮੈਂ
ਗੁਜ਼ਰੇ ਹੋਏ ਲਮਹਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਧੁਰੋਂ ਮਨਾਖੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਸੂਰਜ
ਦਿਨ ਵੇਲੇ ਵੀ ਰਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਤੂੰ ਆਖੇ ਮੈਂ ਗੱਲ ਨੀ ਕਰਦਾ
ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਔਕਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਕਿਹੜਾ ਮੇਰੀ ਜਾਤ ਪਛਾਣੇ
ਮੈਂ ਦੁਨੀਆ ਕਮਜ਼ਾਤ 'ਚ ਰਹਿਨਾਂ

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਮੈਂ ਉਹ ਕੀਤਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਮੈਂ ਉਹ ਕੀਤਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੋ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ
ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੈਂ ਉਹਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਹੋਰ ਨਈਂ ਤਾਂ ਮਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਏਨੇ ਅੱਥਰੂ ਭਰ ਭਰ ਸਾਂਭੇ
ਮੰਨ ਲੈਣੇ ਆਂ ਪੂਰਾ ਨਈਂ ਪਰ ਅੱਧਾ ਸਾਗਰ ਭਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਲੈਕੇ ਬਹਿ ਗਿਆ ਲਾਡੇ ਰਾਣੀ ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਸਾਂਹਵੇਂ ਸੰਗਣਾ ਤੇਰਾ
ਉਂਝ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਿਓ ਦਾ ਜੁੱਸਾ ਹਰ ਇੱਕ ਝੱਖੜ ਜਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਅੱਕਕੇ ਆਖਿਰ ਆਕੜ ਲੈ ਗਈ ਸਾਰੀ ਬਾਜ਼ੀ ਖੋਹ ਕੇ ਸਾਥੋਂ
ਜਿੱਤਕੇ ਉਹਨੇ ਜੇ ਹੱਸਣਾ ਸੀ ਮੈਂ ਵੀ ਹੱਸਕੇ ਹਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਧੁੱਪੇ ਕਾਹਨੂੰ ਸੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਗੌਤਮ ਹੁੰਦੇ
ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਰੱਬਾ ਰੋਟੀ ਬਾਝੋਂ ਸਰ ਸਕਦਾ ਸੀ

ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਰ੍ਹ ਪਿਆ ਉਲਟਾ ਭਲਾ ਕਹਿਕੇ ਬੁਰਾ ਕਹਿਕੇ

ਮੇਰੇ ਤੇ ਵਰ੍ਹ ਪਿਆ ਉਲਟਾ ਭਲਾ ਕਹਿਕੇ ਬੁਰਾ ਕਹਿਕੇ
ਬੜੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਗੁਸਤਾਖ਼ੀ ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਕਹਿਕੇ

ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਬੇਨਤੀ ਅਰਜ਼ਾਂ ਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਕੀ ਕੁਝ
ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਖੁਦ ਨੂੰ ਬੇਵਫ਼ਾ ਕਹਿਕੇ

ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਉਹਦਾ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਦਿਨ ਨਈਂ ਰਾਤ ਹੈ ਏਹ ਤਾਂ
ਸਦਾ ਝੁੱਕਦਾ ਰਿਹਾ ਇੰਝ ਹੀ ਮੈਂ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਹਵਾ ਕਹਿਕੇ

ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਠੱਗਿਆ ਮੈਨੂੰ
ਮੇਰਾ ਓਹ ਐਬ ਬਣ ਬੈਠੇ ਸੀ ਪਹਿਲਾਂ ਆਸਰਾ ਕਹਿਕੇ

ਹਮੇਸ਼ਾ ਰੱਖਿਆ ਔਲਖ ਮੈਂ ਕਾਇਦਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ
ਕਦੇ ਨਈਂ ਵੇਖਿਆ ਮੁੜਕੇ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਕੇ

ਭਾਵੇਂ ਹੋਇਆਂ ਫੀਤਾ ਫੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਭਾਵੇਂ ਹੋਇਆਂ ਫੀਤਾ ਫੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ
ਫਿਰ ਵੀ ਘੁੱਟ ਸਬਰਾਂ ਦਾ ਪੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਮੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਖੁੰਜੇ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਨੇ
ਤੇਰਾ ਹਾਥੀ ਘੋੜਾ ਚੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਮਲਕੇ ਕਾਲਖ ਫਿਕਰਾਂ ਦੀ
ਤੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰੌਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਘੱਟ ਦਿਸਦੈ ਹੁਣ ਰਣਜੀਤ ਸਿਆਂ
ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਮੇਰਾ ਜੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਪਿਓ ਨਾ ਆਖੀਂ ਤੇਰਾ, ਤੇਰੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ
ਜੇ ਮੇਰੇ ਜਿਆ ਹਾਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਪੁੱਤਰ ਓਏ

ਸਿਰ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰ ਉਠਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਸਿਰ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰ ਉਠਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ
ਮੈਂ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਤਾਜ ਸਜਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਘਰ ਅੰਦਰ ਹੁਣ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਵੀ ਨਈਂ ਰੱਖਦਾ ਮੈਂ
ਖੁਦ ਕੋਲੋਂ ਕਈ ਰਾਜ ਲੁਕਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਅਕਸਰ ਕਰੇ ਉਦਾਸ ਜੇ, ਉਹਦੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ
ਹੱਸਦੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਲਗਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਤੂੰ ਜਿੰਨੇ ਦੁੱਖ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਝੱਲੇ ਨੇ
ਓਨੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬੋਝੇ ਪਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਔਲਖ ਉਹਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਸਾਥ ਨਿਭਾਵਣ ਦੀ
ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਤਲਵਾਰ ਟਕਾਈ ਫਿਰਦਾ ਹਾਂ

ਸੁਪਨੇ ਵੇਖੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਸਾਂ ਲਾਈਆਂ ਬੜੀਆਂ

ਸੁਪਨੇ ਵੇਖੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਸਾਂ ਲਾਈਆਂ ਬੜੀਆਂ
ਤਾਂਹੀ ਰੱਜਕੇ ਸੌਂ ਨਈਂ ਸਕੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ ਕਰਮਾਂ ਸੜੀਆਂ

ਵੇਖ ਲਏ ਜਦ ਬਾਪੂ ਦੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਬਿਆਈਆਂ ਪਾਟੇ
ਰੀਝਾਂ ਮੇਰੇ ਸਬਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਈਂ ਅੜੀਆਂ

ਓਹਦੇ ਚੰਨ ਜਿਹੇ ਮੁੱਖੜੇ ਉੱਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਆਇਆ ਮੇਰਾ
ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੇ ਚਾਅ ਦੀਆਂ ਗੁੱਡੀਆਂ ਸੱਤ ਅਸਮਾਨੀਂ ਚੜੀਆਂ

ਗਲੀ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘੇ ਸੀ ਕੱਲ੍ਹ ਕੁਝ ਅਣਜਾਣੇ ਬੰਦੇ
ਫਿਰ ਅੱਜ ਕੁੜੀਆਂ ਡਰ ਗਈਆਂ ਨੇ ਬੂਹੇ ਓਹਲੇ ਖੜੀਆਂ

ਏਸ ਦਿਵਾਲੀ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੇ ਵਿਚ ਫਸਿਆ
ਕਿਹੜੀ ਚੀਜ਼ ਖਰੀਦਾਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਟਾ ਜਾਂ ਫੁੱਲੜੀਆਂ

ਬੈਠਾ ਉਹਦੇ ਨੇੜੇ ਕੀ

ਬੈਠਾ ਉਹਦੇ ਨੇੜੇ ਕੀ
ਦਰਦ ਅਵੱਲੇ ਛੇੜੇ ਕੀ

ਫਰਕ ਨੀ ਓਹਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਜੇ
ਦੱਸ ਫਿਰ ਝਗੜੇ ਝੇੜੇ ਕੀ

ਨੀਂਹਾਂ ਪਿੱਟ ਖਲੋਈਆਂ ਨੇ
ਐਸਾ ਉੱਘਿਆ ਵਿਹੜੇ ਕੀ

ਰਾਂਝਾ ਹੀਰ ਜੇ ਇੱਕੋ ਨੇ
ਲੈ ਗਏ ਨੇ ਫਿਰ ਖੇੜੇ ਕੀ ?

ਆ ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਂਹਵੇਂ ਆ
ਰੱਖਿਆ ਸ਼ਾਹ ਰਗ ਨੇੜੇ ਕੀ ?

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਚਾਅ ਨਈਂ ਰਹਿੰਦਾ

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਚਾਅ ਨਈ ਰਹਿੰਦਾ
ਉਹਨਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਹ ਨਈ ਰਹਿੰਦਾ

ਏਥੇ ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਰਹਿੰਦੀ ਏ ?
ਏਥੇ ਫੇਰ ਖੁਦਾ ਨਈ ਰਹਿੰਦਾ

ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਟੁੱਟਕੇ ਰੱਬਾ
ਬੰਦਾ ਬੇਪਰਵਾਹ ਨਈ ਰਹਿੰਦਾ

ਤੂੰ ਜਦ ਪਲਕਾਂ ਢੋਅ ਲੈਨਾ ਏਂ
ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਰਾਹ ਨਈ ਰਹਿੰਦਾ

ਕਿੱਦਾਂ ਅੱਗ ਨੂੰ ਰੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਕਿੱਦਾਂ ਅੱਗ ਨੂੰ ਰੱਖਾਂ ਨਾਲ
ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਹਿਨਾਂ ਕੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਤੱਕਿਆ ਚਾਨਣ
ਮੈਂ ਰਾਤੀਂ ਬੰਦ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਅੱਗੇ ਹੋਕੇ ਵੈਰ ਕਮਾਇਆ
ਲੱਖਾਂ ਪਿੱਛੇ ਲੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਇਹਨਾਂ ਜੀਭ ਤੇ ਲੜ ਜਾਣਾ ਈ
ਕਾਹਨੂੰ ਲੜਦੈਂ ਮੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਤਿੜਕਾਂ ਖਾਵਣ ਔਲਖ
ਉਹਦੇ ਮੁੱਖ ਦੀਆਂ ਦੱਖਾਂ ਨਾਲ

ਢੱਗਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਜੇਵਣ ਦੇ ਲਈ

ਢੱਗਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ਜੇਵਣ ਦੇ ਲਈ
ਜੰਮੇ ਘੱਟਾ ਢੇਵਣ ਦੇ ਲਈ

ਘਾਟ ਘਾਟ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਤਾ
ਦਾਗ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਧੋਵਣ ਦੇ ਲਈ

ਝੱਲੇ ਅੱਡੀਆਂ ਚੁੱਕੀ ਫਿਰੀਏ
ਤੇਰੇ ਹਾਣੀ ਹੋਵਣ ਦੇ ਲਈ

ਜੇ ਮੇਰੇ ਚੋਂ ਤੈਨੂੰ ਕੱਢੀਏ
ਬੱਚਦਾ ਕੀ ਏ ਖੋਵਣ ਦੇ ਲਈ ?

ਆਸਾਂ ਰੱਖ ਸਵੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਆਸਾਂ ਰੱਖ ਸਵੇਰੇ ਉੱਤੇ
ਕਾਹਦਾ ਰੋਸ ਹਨੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਅਲਫ਼ੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇ ਆਖਾਂ ਤੇ
ਬੁੱਲ੍ਹਾ ਹੱਸਦਾ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਕਾਗਾ ਮੋਏ ਮੁੜ ਨਈ ਆਉਂਦੇ
ਨਾ ਹੁਣ ਬੈਠ ਬਨੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਮੱਲੇ ਜ਼ੋਰੀ ਆ ਗਈਆਂ ਨੇ
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ

ਰੱਬ ਘਮਿਆਰ ਦੇ ਚੱਕ ਤੇ ਬੈਠਾ
ਦੁਨੀਆਂ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਸ਼ ਜਦੋਂ ਨੇ
ਸੌ ਸੌ ਪਰਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ

ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟਾਵੇਂ ਟਾਵੇਂ
ਰਹਿੰਦੇ ਲੋਕ ਬਥੇਰੇ ਉੱਤੇ

ਉਹਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਲੇ ਦਾ

ਉਹਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਪਾਲੇ ਦਾ
ਫਾਇਦਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗਾਲੇ ਦਾ ?

ਰੰਗ ਲਹੂ ਦਾ ਚਿੱਟਾ ਏ
ਵੇਖੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕਾਲੇ ਦਾ

ਲੋਕਾਂ ਫਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣਾ ਏ
ਮੂੰਹ ਤੇ ਲੱਗੇ ਤਾਲੇ ਦਾ

ਖਤ ਕਿਉਂ ਦੇਰ 'ਨਾ ਆਉਂਦਾ ਏ
ਤੇਰਾ ਬਹੁਤੇ ਕਾਹਲੇ ਦਾ

ਅੱਜ ਤੀਕਰ ਪਛਤਾਵਾ ਏ
ਕੱਲ ਤੇਰੀ ਗੱਲ ਟਾਲੇ ਦਾ

ਜੇਕਰ ਪਰਦੇ ਢੱਕਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਜੇਕਰ ਪਰਦੇ ਢੱਕਦੀ ਗੱਲ ਏ
ਏਹ ਫਿਰ ਸਾਡੇ ਹੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਤਾਹੀਓਂ ਨੱਕ ਦੀ ਸੇਧੇ ਚੱਲਦਾਂ
ਏਹ ਜੇ ਸਾਡੇ ਨੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਪਹਿਲਾਂ ਤੀਲੀ ਲਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ
ਫੇਰ ਕਿਤੇ ਜਾ ਪੱਕਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਜੇਕਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਤਾਂ
ਮੋਢਿਆਂ ਉੱਤੇ ਢੱਕਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਮੈਂ ਇਹਨੂੰ ਚੱਬਣਾ ਜਾਂ ਪੱਟਣਾ
ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਤੇ ਅੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਏ

ਜਦ ਵੀ ਅਪਣੇ ਪਾਸੇ ਚਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ

ਜਦ ਵੀ ਅਪਣੇ ਪਾਸੇ ਚਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ
ਦੂਰ ਦੂਰ ਤੱਕ ਪਏ ਖਲਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ

ਮੇਰੀ ਅੱਖ ਚੋਂ ਹੰਝੂ ਡਿੱਗਿਆ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ
ਜਦ ਵੀ ਹੱਸਦੇ ਗ਼ਮ ਦੇ ਮਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ

ਮੰਜ਼ਿਲ ਜਿੱਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਖਮੀ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ
ਬੰਦੇ ਜਿਹੜੇ ਦਿਲ ਨਈਂ ਹਾਰੇ, ਵੇਖੇ ਨੇ

ਜਿੰਨਾਂ ਦਾ ਅਪਣਾ ਹਾਲੇ ਕੁਝ ਬਣਿਆ ਨਈਂ
ਉਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਣੇ ਸਹਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ

ਮਾਂ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਵਰਗਾ ਚਾਨਣ ਲੱਭਿਆ ਨਈਂ
ਹਾਂ ਮੈਂ ਲੱਖਾਂ ਜਗਦੇ ਤਾਰੇ ਵੇਖੇ ਨੇ

ਜਦੋਂ ਹਕੀਕਤ ਖੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਜਦੋਂ ਹਕੀਕਤ ਖੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ
ਅੱਖ ਚੋਂ ਲਾਲੀ ਡੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਹਾਂ ਖ਼ਾਤਿਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ
ਨਾਲ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਘੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਸਿਰ ਤੇ ਦੇਜ਼ਕ ਚੱਕਿਆ ਹੋਇਆ
ਪੈਰੀਂ ਜੰਨਤ ਰੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਹਾਸਿਆਂ ਵੱਟੇ ਉਮਰ ਦੇ ਰੋਣੇ
ਅਸਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਇਸ ਮੁੱਲ ਦੀ ਵੇਖੀ

ਦੁਨੀਆਂ ਬੰਦੇ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਏ
ਤੂੰ ਤੇ ਵਾਅਦੇ ਭੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਅੱਖੋਂ ਦੀਵੇ ਬੁੱਝ ਗਏ ਆਖਿਰ
ਜਦੋਂ ਹਨੇਰੀ ਝੁੱਲਦੀ ਵੇਖੀ

ਹਉਕੇ ਹਾਅਵੇ ਤੇ ਰੁਸਵਾਈ ਏ

ਹਉਕੇ ਹਾਅਵੇ ਤੇ ਰੁਸਵਾਈ ਏ
ਰੱਬਾ ਕੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਈ ਏ

ਇੱਕ ਮੇਰੇ ਅਮਲਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ
ਬਾਕੀ ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਪਰਾਈ ਏ

ਹੁਣੇ ਹੁਣੇ ਮੈਂ ਜੰਨਤ ਵੇਖੀ
ਮਾਂ ਨੇ ਜੁੱਤੀ ਝਾੜਕੇ ਪਾਈ ਏ

ਹਰ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੇ ਗਲ ਦਾ ਫੰਦਾ
ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਗਲ ਦੀ ਟਾਈ ਏ

ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਮੈਂ ਅੱਖ ਨਈ ਲਾਈ
ਜਿਹੜੇ ਦਿਨ ਦੀ ਮੈਂ ਅੱਖ ਲਾਈ ਏ

ਮੈਂ ਕਿੱਥੋਂ ਆਂ ਓਸ ਬਰਾਬਰ
ਜੇ ਮੈਂ ਦੇ ਆਂ ਤੇ ਓਹ ਢਾਈ ਏ

- [ਮੁੱਖ ਪੰਨਾ : ਪੰਜਾਬੀ-ਕਵਿਤਾ.ਕਾਮ ਵੈਬਸਾਈਟ](#)

ENHANCED BY Google

punjabi-kavita.com in news

[Contact Us..](#)